

Door: Don Duyns

Uit: Babylonion

Ik ben moe. Van jou. Van dit. Van iedereen. Van dat je steeds iets moet zeggen. Iemand vraagt wat en je moet antwoord geven. Iemand vertelt een grap en je wordt verondersteld te lachen. De hele dag door: communicatie, communicatie, communicatie. Nou, ik hoef al die mensen niet om me heen. Ik hoef die praatjes niet bij de groentenboer. 'Onsje meer?' 'Zomaar doen?' 'Moet er een zakje omheen?' Vermorste spraak energie, dat is het. Geklets, gezwets, geprietpraat. En jij ook. Jij praat ook de hele dag door tegen mij. Ook als ik er geen zin in heb. Juist dan. Praat jij tegen mij. Alsof je het ruikt. Alsof je het weet. Alsof je de momenten aanvoelt waarop ik even alleen wil zijn, met mijn krantje, m'n kopje koffie en m'n Toblerone-reep, juist dan, juist dan sla jij toe, kom je om de hoek kijken, snuffelend als een hond, kwispelend met je denkbeeldige staart, jij, hondenman, en stel je me een domme vraag, of, wat je ook vaak doet, je stelt geen vraag of je zegt niks, nee je zucht alleen maar. En dan zeg je: 'Goh.' En wat moet dat betekenen, dat 'goh'? Over wie of wat gaat dat 'goh'? Over mij, over ons? Over ons zeker. Ons tweetjes. En hoe wij met elkaar omgaan.